

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w m.st. Warszawie

RWA-50/5/19/657/99/DM

Warszawa, dn. 28 grudnia 2000 r.

DECYZJA Nr RWA – 44/2000

- I. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, umarza się postępowanie administracyjne wszczęte na wniosek Zakładu Przemysłu Drzewnego – Jan Murach, Bogdan Łepicki s.c. w Łęgu Starościńskim, w sprawie nakazania Zakładowi Energetycznemu Warszawa – Teren S.A. w Warszawie (ZEW-T S.A.) zaniechania praktyki monopolistycznej określonej w art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547 z późn. zm.) polegającej na nadużywaniu przez ZEW-T S.A. pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej wskutek nieprawidłowego rozliczania obiektów Wnioskodawcy zasilanych z układu pomiarowo – rozliczeniowego 210 5302 001 według taryfy C11, a nie taryfy B 11, a więc niezgodnie z zasadami taryfikacji.

- II. Na podstawie art. 105 § 1 k.p.a., w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, umarza się postępowanie administracyjne wszczęte na wniosek Zakładu Przemysłu Drzewnego – Jan Murach, Bogdan Łepicki s.c. w Łęgu Starościńskim, w sprawie nakazania Zakładowi Energetycznemu Warszawa – Teren S.A. w Warszawie (ZEW-T S.A.) zaniechania praktyki monopolistycznej określonej w art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów (Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547 z późn. zm.), polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii elektrycznej poprzez obciążanie Zakładu Przemysłu Drzewnego z tytułu przekraczania mocy czynnej (umownej), spowodowane odmową przydzielenia większej mocy czynnej, o co wnosił Wnioskodawca.

UZASADNIENIE

W dniu 15 września 1999 r. wpłynął do Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w m.st. Warszawie wniosek Zakładu Przemysłu Drzewnego – Jan Murach, Bogdan Łepicki s.c. w Łęgu Starościńskim (zwanego dalej: Wnioskodawcą) o wszczęcie postępowania administracyjnego w sprawie stosowania przez Zakład Energetyczny Warszawa – Teren S.A. w Warszawie (zwany dalej: ZEW-T) praktyk monopolistycznych, określonych w ustawie z dnia 24 lutego 1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym i ochronie interesów konsumentów - Dz. U. z 1999 r. Nr 52, poz. 547 z późn. zm. (zwanej dalej: ustawą antymonopolową). Przedmiotowy wniosek podtrzymywał zarzuty Wnioskodawcy zawarte we wcześniejszym wniosku z dnia 15 lipca 1999 r., pozostawionym - z uwagi na niezuzpełnienie braków formalnych - bez rozpoznania.

Opisując stan faktyczny niniejszej sprawy, Wnioskodawca wskazał, iż jego zakład zasilany jest ze stacji transformatorowej typu STSa 20/100. Zgodnie z wydanymi przez ZEW-T technicznymi warunkami zasilania TK/7308/88 z dnia 28 czerwca 1988 r., zmienionymi pismem TK/259/W/88 z dnia 18 lipca 1988 r. - kosztem odbiorcy wybudowana została linia napowietrzna 15 kV i stacja transformatorowa. W pierwszych warunkach zasilania przydzielona moc wynosiła 144,5 kW, a po zmianie ZEW-T wyraził zgodę na zmniejszenie mocy szczytowej do 80 kW i wybudowanie stacji z transformatorem o mocy 100 kW.

Do dnia 31 lipca 1998 r. z szyn niskiego napięcia ww. stacji wyprowadzone były dwa odpływy zasilające obiekty należące do Wnioskodawcy. Każdy odpływ wyposażony był w układ pomiarowo-rozliczeniowy, któremu dostawca nadał numer:

1. 210 5302 001 – wyposażony w układ jednostrefowy bez kontroli poboru mocy, rozliczający dostarczoną energię według taryfy C11;
2. 10A 028 028 – wyposażony w układ jednostrefowy dwuczłonowy (z kontrolą poboru mocy), rozliczający dostarczoną energię według taryfy B21.

Obydwa układy pomiarowo- rozliczeniowe zainstalowane były przez dostawcę.

Dokonana przez Wnioskodawcę analiza wykazała, że jest on nieprawidłowo rozliczany, za odbiór 210 5302 001, według taryfy C11. W związku z powyższym zwrócił się do ZEW-T, pismem z dnia 13 maja 1997 r. o zwrot nadpłat z tytułu stosowania cen niezgodnych z zasadami taryfikacji odbiorców.

Jednocześnie na żądanie ZEW-T Wnioskodawca wykonał zmiany w układzie zasilania i opomiarowania swoich obiektów, co skutkowało rozliczaniem energii elektrycznej zużywanej przez wszystkie obiekty Wnioskodawcy poprzez jeden układ pomiarowo-rozliczeniowy – dotychczasowy 10A 028 028.

Uzasadniając swój wniosek Wnioskodawca podniósł, iż jego zarzuty wynikają z niedotrzymywania przez ZEW-T obowiązującej Taryfy energii elektrycznej Nr 7/2-Z/99 oraz cenników poprzednich.

Zgodnie z punktem 2.5.1 Taryfy mocą zamówioną jest maksymalna moc czynna zamówiona na najbliższy rok umowny przez odbiorcę, wyposażonego

w rozliczeniowy układ pomiarowy umożliwiający kontrolę poboru mocy. ZEW-T odmówił przyjęcia złożonego zamówienia od dnia 1 sierpnia 1997 r. mocy o wartości 100 kW, argumentując to tym, iż transformator o mocy znamionowej 100 kVA „posiada” moc czynną około 80 kW. Tym samym wstrzymując sprzedaż 20 kW (100 – 80) ZEW-T obciąża Wnioskodawcę za przekroczenie mocy umownej od wartości 80 kW, co w konsekwencji podnosi średnią cenę pobieranej przez Wnioskodawcę energii, z uwagi na konieczność uiszczania opłat za przekroczenie mocy zamówionej.

Wnioskodawca zarzucił także ZEW-T pobieranie nadmiernie wygórowanych cen za zliczaną przez układ 210 5302 001 energię, błędnie kwalifikując Wnioskodawcę do taryfy C11, choć zainstalowany układ pomiarowo-rozliczeniowy uniemożliwiał kontrolę poboru mocy, a więc - zgodnie z zasadami określonymi w Taryfie - Wnioskodawca winien za pobraną energię być rozliczany według taryfy B11. W odpowiedzi na żądanie zwrotu poniesionych z tego tytułu nadpłat ZEW-T dokonał nieuprawnionych rozliczeń polegających na przyjęciu – jako podstawy do obliczenia zwrotu nadpłat za okres: październik 1994 r. – lipiec 1997 r. - średniej ceny energii pobranej przez obiekty Wnioskodawcy w miesiącu październiku 1997 r. jednak według taryfy B21, zawyżając tym samym cenę energii ze 176,44 zł/MWh, należną według taryfy B11, do 230 zł/MWh (ceny energii z grudnia 1997 r.).

Wnioskodawca wyjaśnił, iż od początku uruchomienia Zakładu w szafie rozdzielni niskiego napięcia słupowej stacji transformatorowej (zasilanej z sieci średniego napięcia) zainstalowany był jeden odpływ wyposażony w układ pomiarowo-rozliczeniowy nr 210 5302 001, za pośrednictwem którego ZEW-T nieprawidłowo rozliczał zużytą przez Wnioskodawcę energię elektryczną według taryfy C11, tak jak odbiorcę zasilanego z sieci niskiego napięcia. Po zainstalowaniu w 1992 r. traka wybudowany został drugi odpływ z tej szafy do hali traka, gdzie został zainstalowany drugi układ pomiarowo-rozliczeniowy nr 10A 028 028, na podstawie wskazań którego energia pobierana przez trak rozliczana była według taryfy B 21.

W piśmie z dnia 10 grudnia 1999 r. Wnioskodawca zwrócił uwagę, iż zgodnie z cennikiem energii elektrycznej nr 7/2-Z/97 przy spełnionych kryteriach ujętych w punktach 3.1.1 – 3.1.3., w przypadku braku wymaganych rozliczeniowych urządzeń pomiarowych, lub niecelowości ich wymiany, w rozliczeniach jest stosowana taryfa dostosowana do posiadanych urządzeń, przez czas określony w warunkach dostarczania lub umowie. Zgodnie z pkt 3.1.2 taryfy jednoczłonowe mają zastosowanie w rozliczeniach z odbiorcami o maksymalnym poborze mocy określonym w umowie 40 kW i niższym. Tymczasem w umowie - zgłoszeniu moc umowna dla przyłącza (odpływu) 210 5302 001 wynosiła 5,5 kW. Dlatego też w opisanym stanie prawnym i faktycznym rozliczenie za energię pobieraną na ww. przyłączy powinny być dokonane wyłącznie według taryfy B11.

Podkreślił ponadto, iż warunki techniczne stacji transformatorowej STSa 20/100 pozwalają na trwałe obciążenie transformatora 100 kVA do 100 kW, a w cyklach 15-minutowych (z przerwami na ostygnięcie) nawet mocą 130 kW. W związku z tym ograniczenie wartości przydzielonej mocy do wysokości 80 kW nie ma nic wspólnego z warunkami technicznymi przedmiotowej stacji transformatorowej, a wynika jedynie z dążenia ZEW-T do pobierania opłat za przekroczenie mocy umownej.

W odpowiedzi na postawione zarzuty, ZEW-T w piśmie z dnia 25 października 1999 r. wyjaśnił, iż układ pomiarowy nr 210 5302/001 został zainstalowany dla pieczarkarni, o poborze mocy 5,5 kW i potem dwukrotnie przepisany na nowych właścicieli. Rozliczanie następowało w oparciu o taryfę C11, zgodnie z cennikiem stosowanym dla odbiorców o mocy do 40 kW rozliczanych jednostrefowo bez kontroli poboru mocy. Ponieważ odbiorca nie wykonał połączenia elektrycznego pomiędzy budynkami, których stał się jedynym właścicielem, nie można było zlikwidować pomiaru nr 5302/001 bez pozbawienia jednego z budynków dopływu energii elektrycznej. ZEW-T podkreślił, iż dla obiektu przemysłowego o poborze mocy powyżej 40 kW zasilanego na średnim napięciu, ze wskaźnikiem mocy maksymalnej, stosując się zgodnie z pkt 3.2.1. lit a) cennika energii elektrycznej nr 7/2-Z97 taryfę B21. Zastosowanie taryfy B11 nie ma w tym przypadku żadnego uzasadnienia.

ZEW-T zwrócił również uwagę, iż projekt typowej stacji STSa 20/100 kVA, za pośrednictwem której zasilane są obiekty Wnioskodawcy, opracowany przez Biuro Studiów i Projektów Typowych „Energoprojekt” w Poznaniu przewiduje zainstalowanie transformatora o mocy maksymalnej 100 kVA, tj. około 80 kW (zależnie od współczynnika mocy odbioru). Tak więc przydzielenie większej mocy niż 80 kW przy zasilaniu z tej stacji jest niemożliwe.

Pismem z dnia 21 stycznia 2000 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w m.st. Warszawie (zwany dalej: organem antymonopolowym) zawiadomił o wszczęciu na wniosek Zakładu Przemysłu Drzewnego - Jan Murach, Bogdan Łępicki s.c. w Łęgu Starościńskim postępowania administracyjnego w sprawie nakazania Zakładowi Energetycznemu Warszawa - Teren S.A. w Warszawie zaniechania praktyk monopolistycznych polegających na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostaw energii elektrycznej poprzez:

- I. obciążanie Zakładu Przemysłu Drzewnego z tytułu przekroczenia mocy czynnej (umownej) wobec bezpodstawnej odmowy ww. przedsiębiorcy zwiększenia mocy czynnej (umownej) zasilanych obiektów, stanowiące nieuzasadnioną korzyść ZEW-T, co mogło stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy;
- II. nieprawidłowe rozliczanie (w okresie od października 1994 r. do lipca 1997 r.) obiektu Zakładu Przemysłu Drzewnego zasilanego z układu pomiarowo – rozliczeniowego 210 5302 001 według taryfy C 11, a nie taryfy B 11, a więc niezgodnie z zasadami taryfikacji odbiorców, przynoszące ZEW-T nieuzasadnione korzyści, co mogło stanowić naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 6 ww. ustawy;

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie ZEW-T wniósł o oddalenie ww. zarzutów i wydanie decyzji nie stwierdzającej stosowania przez ZEW-T praktyk monopolistycznych względem Wnioskodawcy.

ZEW-T ponownie zwrócił uwagę, iż przyczyną odmowy przydzielenia większej mocy czynnej Wnioskodawcy były niewystarczające możliwości techniczne istniejącej stacji transformatorowej, o czym ZEW-T informował Wnioskodawcę. ZEW-T wydał też (pismo z dnia 29 października 1997 r.) techniczne warunki zasilania, w których zalecono przebudowę istniejącej stacji transformatorowej na stację słupową 20/250 kVA. Z uwagi zaś na fakt, iż Wnioskodawca dotychczas nie zrealizował zaleceń przekazanych w technicznych warunkach zasilania, ZEW-T nie może przydzielić

większej mocy. Odmowa zwiększenia poboru mocy z transformatora 100 kVA nie wynika ze złej woli czy też stosowania praktyk monopolistycznych, lecz oparta jest na dobrej wierze i dobrze rozumianym interesie wszystkich odbiorców, w tym Wnioskodawcy.

W sprawie zarzutów odnoszących się do nieprawidłowych rozliczeń za okres od 20 października 1994 r. do 21 kwietnia 1997 r., ZEW-T podniósł, iż początkowo energia elektryczna dostarczana była do obiektu stanowiącego pieczarkarnię i rozliczana według taryfy C11, której w pewnym momencie zmienił się właściciel i zlikwidował produkcję pieczarek, uruchamiając natomiast stolarnię. Fakt zmiany przeznaczenia zasilanego obiektu powinien być niezwłocznie zgłoszony. Nowy właściciel wystąpił dopiero 13 maja 1997 r. o zmianę taryfy i zażądał zwrotu nadpłat za ww. okres. ZEW-T, aby uczynić zadość żądaniu Wnioskodawcy, rozliczył go za podany przez niego okres, choć jak wskazał słusznym byłoby również przyjęcie innych wariantów dla ustalenia tego okresu, mniej korzystnych dla Wnioskodawcy, jak choćby uznanie za datę początkową tych rozliczeń zgłoszenia zmiany przeznaczenia obiektu na stolarnię, tj. umowę – zgłoszenie nr 5202/1 z dnia 2 stycznia 1996 r. bądź nawet pismo Wnioskodawcy z dnia 13 maja 1997 r.

Zdaniem ZEW-T, Rejon Energetyczny w Ostrołęce prawidłowo zastosował taryfę B21, a to z uwagi na fakt, iż zgodnie z punktem 3.1.2. cennika energii elektrycznej nr 7/2-Z/97 taryfy dwuczłonowe mają zastosowanie w rozliczeniach z odbiorcami o maksymalnym poborze mocy, określonym w umowie, wyższym od 40 kW, a Wnioskodawca pobiera 80 kW.

Pismem z dnia 15 kwietnia 2000 r. Wnioskodawca podniósł, iż Polska Norma PN-71/E-81000 podaje dopuszczalne trwałe obciążenia transformatorów, przekraczające moc znamionową w stopniu zależnym od temperatury otoczenia i czasów trwania przeciążeń. Według wymienionej Normy dopuszczalne jest trwałe obciążenie transformatora Wnioskodawcy przy temperaturze otoczenia 0°C , mocą równą 116% mocy znamionowej to jest mocą 116 kVA.

Możliwość obciążenia transformatora mocą czynną P (podawaną w kW) zależy od rzeczywistego współczynnika mocy „ $\cos \varphi$ ” obciążenia transformatora i opisana jest zależnością $P = S \times \cos \varphi$ (kW). Przy dotrzymaniu tylko taryfowego (wymaganego umową przez ZEW-T) współczynnika $\cos \varphi = 0,9285$ dopuszczalne Polską Normą obciążenie długotrwałe transformatora STSa 20/100 wynosi (przy temperaturze otoczenia 0°C) $P = 116 \times 0,9285 = 107,7$ kW. Poza tym oczywistym jest, że obciążenie krótkotrwałe (15-minutowe) może być znacznie wyższe i bez szkody dla transformatora osiągać 130 i więcej kW. Wnioskodawca wskazał ponadto, iż w poszczególnych miesiącach 1999 r. maksymalne obciążenie transformatora wahało się od 95 kW do 104 kW (średnia maksymalnych obciążeń wynosi 101 kW), a transformator nie uległ zniszczeniu nawet przy poborze mocy (15-minutowej) w wysokości 122 kW.

Wnioskodawca za bezsporne uznał, iż stosowanie taryfy dwuczłonowej możliwe jest jedynie przy wyposażeniu układu rozliczeniowego we wskaźnik mocy 15-minutowej (pkt 7.3 cennika nr 7/2-Z/97). Pomiarowy układ rozliczeniowy na odbiorze 210 5302 001 nie był ww. wskaźnik wyposażony. Wskazał jednocześnie, iż pobór energii na odbiorze 210 5302 001 odbywał się na podstawie umowy nr 219/A/91, w której określono maksymalny pobór mocy na 5,5 kW, a więc zgodnie z pkt 3.1.2. b) cennika, powinna być stosowana taryfa jednoczłonowa i taka była stosowana.

ZEW-T, pismem z dnia 20 czerwca 2000 r., podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania. Uznał, iż rozważania Wnioskodawcy mają wyłącznie charakter teoretyczny. Zwraca uwagę, iż zarówno, normy, przepisy bezpieczeństwa, wskazówki producenta, jak i literatura fachowa informują, że ekonomiczna praca transformatora odbywa się przy obciążeniu 70% mocy znamionowej. Przeciążenie transformatora ponad jego moc znamionową pociąga za sobą zwiększenie strat energii oraz jego przyspieszone zużycie lub wręcz uszkodzenie z trudnymi do przewidzenia skutkami dla postronnych oraz dla sieci energetycznej. Faktem bezspornym jest, że zainstalowany przez Wnioskodawcę transformator 100 kVA posiada znamionową moc czynną o wartości poniżej 93 kW. ZEW-T nie może więc wyrazić zgody na żądany przez Wnioskodawcę przydział mocy w wysokości 100 kW z istniejącego transformatora 100 kVA.

Organ antymonopolowy ustalił i zważył, co następuje:

- I. Odnosnie umorzenia postępowania administracyjnego w zakresie nakazania zaniechania praktyki monopolistycznej, określonej w art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej – polegającej na nadużywaniu przez ZEW-T pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej wskutek nieprawidłowego rozliczenia obiektów Wnioskodawcy zasilanych z układu pomiarowo – rozliczeniowego 210 5302 001 według taryfy C 11, a nie taryfy B 11, a więc niezgodnie z zasadami taryfikacji odbiorców.

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Jak ustalono w toku postępowania, Wnioskodawca, w wyniku przeprowadzonej w maju 1997 r. analizy, stwierdził niezgodność rachunków z odpływu 210 5302 001 wystawianych przez ZEW-T z obowiązującym cennikiem energii elektrycznej. Pismem z dnia 13 maja 1997 r. zwrócił się do ZEW-T o zwrot nadpłat z tytułu niewłaściwego stosowania taryfy C11 zamiast B11 – za okres od 20 października 1994 r. do 21 kwietnia 1997 r.

W odpowiedzi na powyższe wystąpienie, ZEW-T poinformował Wnioskodawcę w piśmie z dnia 25 czerwca 1997 r., iż rozliczenie energii elektrycznej z odbioru 210 5302 001 nastąpi po ustaleniu wielkości mocy jaka była pobierana przez cały obiekt i wg taryfy B21, a nie B11. Podtrzymał swoje stanowisko w kolejnych pismach z dnia 17 lipca 1997 r. i z dnia 11 sierpnia 1997 r. Następnie pismem z dnia 11 grudnia 1997 r. dokonał korekty rozliczeń za energię elektryczną z odbioru 5302 001 według taryfy B21.

Jednocześnie z dniem 1 sierpnia 1997 r. został zlikwidowany, zasilający część obiektów Wnioskodawców, odpływ 210 5302 001. W tym też dniu zaprzestano stosowania w rozliczeniach za dostarczoną energię elektryczną spornej taryfy – C11. Od tego momentu wszystkie obiekty należące do Wnioskodawcy zasilane są za pośrednictwem jednego odbioru (przyłącza) o numerze 10A 028 028 i rozliczane według taryfy B21.

Tym samym ZEW-T zaprzestał stosowania zarzucanej mu praktyki z dniem 1 sierpnia 1997 r., a stanowisko ZEW-T dotyczące warunków rozliczeń za sporny okres, zostało w sposób precyzyjny i wyraźny zakomunikowane Wnioskodawcy w 1997 r.

Natomiast formalny wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego w powyższej sprawie wpłynął do Urzędu dopiero w dniu 15 września 1999 r.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy antymonopolowej nie wszczyna się postępowania, jeżeli od końca roku, w którym zaprzestano stosowania praktyki monopolistycznej, upłynął rok.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Antymonopolowego (patrz: wyrok SA z dnia 27 września 2000 r. – sygn. akt XVII Ama 97/99) w odniesieniu do praktyki monopolistycznej wskazanej w art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy antymonopolowej polegającej na narzucaniu uciążliwych warunków umów o trwaniu praktyki można mówić jedynie do czasu zawarcia przez strony umowy zawierającej taki warunek. Po zawarciu umowy nie można już mówić o „narzucaniu”, bowiem w tym czasie uciążliwy warunek już stał się treścią umowy. W dacie zawarcia umowy wystąpiły również jej skutki w postaci zobowiązań powstałych w majątku stron, a zwłaszcza podmiotu, któremu uciążliwy warunek został narzucony. Pokrzywdzony przez stosowanie praktyk ma zatem najpóźniej w dacie zawarcia umowy pełną świadomość, co do ewentualnego uciążliwego charakteru warunków zawartej umowy i ma możliwość podjęcia działań chroniących jego prawa.

Instytucja przedawnienia wskazana w art. 21 ust. 1 ustawy antymonopolowej określając czas, w którym może być wszczęte postępowanie o przeciwdziałanie praktykom monopolistycznym, służy w oczywisty sposób zasadzie ochrony pewności obrotu i realnego wykonywania umów. Prawo do ochrony przed nadużyciem pozycji dominującej jest zatem w sposób wyraźny określony w czasie.

W przedmiotowej sprawie uciążliwym warunkiem o charakterze umownym narzuconym Wnioskodawcy była odmowa dokonania rozliczeń według właściwej, w opinii Wnioskodawcy, taryfy B11. Bezspornie warunek ten został narzucony w trakcie pisemnej korespondencji pomiędzy stronami - w 1997 r., a ostatecznie skonkretyzowany pismem ZEW-T z dnia 11 grudnia 1997 r. zawierającym korektę rachunków według taryfy B21. I z tym momentem należy wiązać początek biegu terminu przedawnienia, o którym mowa jest w art. 21 ust. 1 ustawy antymonopolowej. Dlatego też zgodnie z powołanym przepisem, postępowanie powinno zostać wszczęte do dnia 31 grudnia 1998 r.

Tymczasem stosowny wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, którego dzień doręczenia organowi administracji publicznej, stosownie do art. 61 § 3 k.p.a., jest datą wszczęcia postępowania na żądanie strony – wpłynął do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dopiero w dniu 15 września 1999 r., a więc z przekroczeniem przewidzianego w ustawie terminu.

- II. Odnosnie umorzenia postepowania administracyjnego w zakresie nakazania ZEW-T zaniechania praktyki monopolistycznej, określonej w art. 5 ust. 1 pkt 6 - polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na rynku dostaw energii elektrycznej poprzez obciążanie Wnioskodawcy z tytułu przekraczania mocy czynnej (umownej), spowodowane odmową przydzielenia większej mocy czynnej, o co wnosil Wnioskodawca.

W powyższym zakresie istotą, postawionego przez Wnioskodawcę, zarzutu stosowania przez ZEW-T praktyki monopolistycznej była odmowa przydzielenia większej mocy czynnej (umownej) o wartości 100 kW, stanowiąca uciążliwy warunek gdyż naraża Wnioskodawcę na uiszczanie dodatkowych opłat za przekroczenie mocy.

Jak ustalono w toku postępowania ZEW-T poinformował Wnioskodawcę o odmowie przydzielenia większej mocy umownej w piśmie z dnia 25 sierpnia 1997 r. W dniu 16 października 1997 r. Wnioskodawca złożył formalny wniosek o zwiększenie mocy szczytowej. W odpowiedzi na zgłoszenie zawarte w ww. wniosku, ZEW-T w piśmie z dnia 29 października 1997 r., wyraził zgodę na przydzielenie 100 kW mocy szczytowej, tym niemniej uzależnił dokonywanie dostaw przydzielonej mocy od przebudowania istniejącej stacji transformatorowej na stację słupową 20/250 i dostosowania instalacji odbiorczej do zwiększonego poboru mocy. Z uwagi zaś na fakt, iż Wnioskodawca dotychczas nie zrealizował zaleceń przekazanych w technicznych warunkach zasilania ZEW-T nie przydzielił większej mocy.

W związku z powyższym ZEW-T, odmawiając przydzielenia większej mocy, narzucił w tym momencie uciążliwy warunek, kształtujący dalsze rozliczenia między stronami, rodzący po stronie Wnioskodawcy obowiązek uiszczania dodatkowych opłat za przekroczenie mocy umownej. A zatem w momencie odmówienia przydzielenia mocy umownej o wartości 100 kW, Wnioskodawca miał świadomość, co do ewentualnego uciążliwego charakteru tej odmowy i miał możliwość podjęcia działań chroniących jego prawa. Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że Wnioskodawca w piśmie z dnia 1 lipca 1997 r. skierowanym do ZEW-T zauważył, iż „ZEW-T S.A. RE Ostrołęka narzuca [wskutek odmowy przydzielenia mocy umownej o wartości 100 kW] uciążliwe warunki umowy przynoszące korzyści w postaci spodziewanych dodatkowych opłat za przekroczenie mocy umownej”, a więc miał świadomość uciążliwości jaką niosła odmowa zwiększenia mocy.

Tym samym jest bezsprzecznym, iż również w odniesieniu do niniejszej praktyki, termin przedawnienia, o którym mowa jest w art. 21 ust. 1 ustawy antymonopolowej, rozpoczął swój bieg w 1997 r. Dlatego też zgodnie z powołanym wyżej przepisem, postępowanie w powyższym zakresie powinno zostać wszczęte do dnia 31 grudnia 1998 r.

Tymczasem stosowny wniosek o wszczęcie postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie, którego dzień doręczenia organowi administracji publicznej, stosownie do art. 61 § 3 k.p.a., jest datą wszczęcia postępowania na żądanie strony – wpłynął do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dopiero w dniu 15 września 1999 r., a więc z przekroczeniem przewidzianego w ustawie terminu.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Od decyzji niniejszej przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem niniejszej Delegatury.

DYREKTOR
Delegatury w m.st. Warszawie
Janusz Król

Otrzymują:

Zakład Przemysłu Drzewnego
Jan Murach, Bogdan Łepicki s.c.
Łęg Starościński
07-402 Lelis

Zakład Energetyczny
Warszawa -Teren S.A. w Warszawie
ul. Marsa 95
04-470 Warszawa